

„Mõh Hans! wärki iaxa kingä ära!“
 „Trowä läplend juba liiga, mis ma juu pean tyn-
 „Tüli lagafi!“
 „Kaswad raka ära. Hans juwad hea xärawa
 wintaxet juuga wana proua misse, wötand kingä
 näpü ja hakanand minema.
 „Kuule loll Hans, kus ja tebras mu kingä
 miid! hüisand proua jaxa peale talupaja tati
 nildjaniist.
 „Mõh kui prouad jaxawid, et juktumist wana
 härrale juu wistma, juu jäägu, armuline proua,
 kingä peale tüle. Siisxi --- ma ei armata tüli,
 ja lüixamist ega tüle xõbi --- ennem jätawis
 oma pruusi kingä oma kallimale mä kotsu juu.
 „Olgu peale Hans! jäägu juu lakkumist!“
 „Luu püramist ette on kingä juu. Wata meel jät
 paar ruula jootraka peale xarba.“
 „Tänan armulisi prouasi jüdamist, ütl.
 kus waga lamba nüuline Hans, xellil rebane
 püjematla püues jütis, uul tüixi wäja xepües.
 „Kas wana härra xax xõdumad!“
 „En müll, wastand proua, xellil wiha juu
 ära jättumist. „Mina haiglane!“

„Tõhime!“ Hai haiglane!, „kui hea xallis härra!“
 „Ja jät!“ Ei jata haigusest ei mõise juuga puutumatta.
 „Tõle jellest uul küllalt xui juuwa xuffand läbi jütis
 „Kui haigus armulistele härradel on!“
 „Kange piist ja peawalu!“ õhkat proua.
 „Olen oma noore põlwe juu küllalt lünda juuand.
 „Jäpü juu jaxa juu epe wamale jelle tüis. „Müelkua
 mõisa maa-larga mõjuwat rohtugi uul jelle wasta
 „Ja jät!“ En häraga jüiiaxi xõie ära, jalekud ja
 xanarunand, — kaffutaxi xua haiguse ajal xõie
 õhus ja rohtu ära juuga abi õhka juumata juu.
 „Lend Hans jaxa.
 „Tawad maa-largad mõndagi mõjuwat
 rohtu teadma teha, — juuwi, wõt ette et haigus
 müidugi õlent paxemant pöörand, xui xua-
 mõisigi on abi juuand, jellegi xärajat ma ei ütu.
 „En õhus xõie juu jütis ja jootapukijad, xes õbauuna
 wäga lahutawad, mis xui xuri katta tüli rumat
 late xütje haxxab juuga rahwa rumalusest clawad.
 „Olen talu rahwas mü targa, xui meie, — mis xit
 juu jumal xit hoidau, — ei häd juu nüjagust
 küija wana naiste lori üfari!“ „Ata juuwi, nimeta
 xõie mõisa rohtu!“ „Jõulend proua jaxa.“